

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΣΕ 35 ΧΩΡΕΣ

ΤΖ. Π. ΝΤΙΛΕΪΝΙ

ΤΟ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ
ΚΟΡΙΤΣΙ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ
ΘΡΙΛΕΡ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE GIRL BEFORE
Από τις Εκδόσεις Ballantine Books, Νέα Υόρκη 2017

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το προηγούμενο κορίτσι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: JP Delaney

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστάσιος Αργυρίου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχιά

© JP Delaney, 2017

This translation published by arrangement with Ballantine Books,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

© Σχεδιασμός εξωφύλλου: www.asmithcompany.co.uk

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: James Brittain/Corbis/Getty images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2017, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1127-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1128-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΤΖ. Π. ΝΤΙΛΕΪΝΙ

ΤΟ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ
ΚΟΡΙΤΣΙ

*Μετάφραση:
Αναστάσιος Αργυρίου*

Ο κύριος Ντάρκγουντ, που κάποτε του άρεσαν οι ρομαντικές ιστορίες αγάπης κι ό,τι σχετικό με αυτές, είχε βαρεθεί πλέον αυτό το θέμα. Γιατί επαναλαμβάνονται πάντα τέτοιοι ερωαστές; Δεν κουράζονται ποτέ να ακούνε τον εαυτό τους να μιλάει;

Ιβ Ότενπεργκ, *The Widow's Opera*

Όπως όλοι οι εθισμένοι, οι δολοφόνοι με υπογραφή λειτουργούν βάσει σεναρίου, επιδεικνύουν επαναλαμβανόμενη συμπεριφορά σε βαθμό εμμονής.

Ρόμπερτ Ντ. Κέπελ και Ουίλιαμ Τζ. Μπίρως,
Signature Killers

Μπορεί να λέμε πως ο ασθενής δε *θυμάται* τίποτε απ' όσα έχει ξεχάσει και καταπιέσει, αλλά το *πραγματοποιεί*. Το επαναλαμβάνει όχι ως μνήμη, αλλά ως πράξη. Το επαναλαμβάνει χωρίς, φυσικά, να γνωρίζει ότι το κάνει.

Σίγκμουντ Φρόιντ, *Ανάμνηση, επανάληψη, επεξεργασία*

Ο θαυμασμός μου για τις εικόνες που επαναλαμβάνονται ενισχύει την πίστη μου ότι συχνά ζούμε τη ζωή μας βλέποντας και όχι παρατηρώντας.

Άντι Γουόρχολ

1. Παρακαλώ, κάνε μια λίστα με οτιδήποτε θεωρείς βασικό στη ζωή σου.

Τότε: Έμα

Είναι ένα υπέροχο διαμερισμάκι, λέει ο μεσίτης με σχεδόν ειλικρινή ενθουσιασμό. Κοντά στα πάντα. Κι έχει κι αυτό το ιδιωτικό ταρατσάκι. Θα μπορούσε άνετα να χρησιμοποιηθεί σαν βεράντα, κατόπιν συναίνεσης του ιδιοκτήτη, φυσικά.

Ωραία, συμφωνεί ο Σάιμον, προσπαθώντας να μη συναντήσει το βλέμμα μου. Κατάλαβα πως το διαμέρισμα ήταν χάλια με το που μπήκα και είδα αυτό το ταρατσάκι κάτω από ένα από τα παράθυρα. Και ο Σάι το ίδιο πιστεύει, αλλά δε θέλει να το πει στον μεσίτη ή τουλάχιστον όχι αμέσως, για να μη φανεί αγενής. Ίσως ελπίζει πως αν καθίσω και ακούσω αρκετή ώρα τις ανοησίες αυτού του ανθρώπου, θα αλλάξω γνώμη. Ο μεσίτης είναι ο τύπος του Σάιμον: έξυπνος, θρασύς, ενθουσιώδης. Πιθανόν να διαβάζει το περιοδικό για το οποίο εργάζεται ο Σάιμον. Άρχισαν να μιλούν για αθλητικά προτού ακόμη ανέβουμε τη σκάλα.

Και από δω το υπνοδομάτιο, λέει ο μεσίτης. Με άπλετο...

Δε μας κάνει, τον διακόπτω, σταματώντας την κωμωδία. Δεν κάνει για μας.

Ο μεσίτης σηκώνει τα φρύδια. Δεν έχετε την πολυτέλεια να είστε επιλεκτική σ' αυτή την αγορά, αντιγυρίζει. Το διαμέ-

ρισμα θα έχει κλείσει έως το απόγευμα. Το είδαν πέντε άτομα σήμερα, και ακόμα δεν έχει ανέβει στην ιστοσελίδα μας.

Δεν είναι αρκετά ασφαλές, του αποκρίνομαι ανέκφραστα. Πάμε;

Υπάρχουν κλειδαριές σε όλα τα παράθυρα, λέει, καθώς και σύρτες στην πόρτα. Φυσικά μπορείτε να βάλετε και συναγερμό αν σας απασχολεί ιδιαίτερα η ασφάλεια. Δε νομίζω να φέρει αντίρρηση ο ιδιοκτήτης.

Τώρα μιλάει και κοιτάζει τον Σάιμον. *Ιδιαίτερα η ασφάλεια.* Θα μπορούσε κάλλιστα να πει: *Λίγο δύσκολη μας βγήκε η προγκιπέσα από δω;*

Θα περιμένω έξω, λέω κάνοντας μεταβολή.

Συνειδητοποιώντας την γκάφα του, ο μεσίτης προσθέτει: Αν σας προβληματίζει η περιοχή, πρέπει να ψάξετε δυτικότερα.

Το έχουμε κάνει ήδη, αποκρίνεται ο Σάιμον. Όλα είναι εκτός του προϋπολογισμού μας. Εκτός, φυσικά, από αυτά σε μέγεθος σπιρτόκουτου.

Προσπαθεί να κρύψει τον εκνευρισμό στη φωνή του, αλλά το γεγονός ότι αναγκάζεται να το κάνει με εξοργίζει ακόμα περισσότερο.

Υπάρχει ένα δωάρι στο Κουίνς Παρκ, προσθέτει ο μεσίτης. Λίγο μουντό, αλλά...

Το είδαμε, λέει ο Σάιμον. Τελικά νιώσαμε πως ήταν κάπως κοντά σ' εκείνο το ακίνητο. Ο τόνος της φωνής του δείχνει ξεκάθαρα πως με το νιώσαμε εννοεί «εκείνη ένωση».

Υπάρχει κι ένα στον τρίτο όροφο στο Κίλμπουρν...

Κι αυτό το είδαμε. Υπήρχε μια υδρορροή δίπλα σ' ένα από τα παράθυρα.

Ο μεσίτης δείχνει μπερδεμένος. Μπορεί να σκαρφάλωνε κάποιος, εξηγεί ο Σάιμον.

Λοιπόν, ακόμα δεν έχουν βγει πολλά ακίνητα στην αγορά. Μήπως να περιμένατε λίγο;

Ο μεσίτης σαφώς έχει καταλάβει ότι μαζί μας χάνει τον χρόνο του. Αρχίζει κι αυτός να κινείται διακριτικά προς την πόρτα. Πηγαίνω και στέκομαι έξω στο κεφαλόσκαλο, ώστε να μη με πλησιάσει.

Έχουμε πει ήδη στον ιδιοκτήτη του σπιτιού μας ότι φεύγουμε, ακούω τον Σάιμον να λέει. Μας τελειώνουν οι επιλογές. Χαμηλώνει τη φωνή του. Κοίτα, φίλε... Μας λήστεψαν. Πριν από πέντε εβδομάδες. Μπήκαν δύο τύποι και απείλησαν την Έμα με μαχαίρι. Καταλαβαίνεις λοιπόν γιατί είναι έτσι νευρική.

Ω, αποκρίνεται ο μεσίτης. Γαμώτο. Αν έκανε κανείς κάτι τέτοιο στο κορίτσι μου, δεν ξέρω πώς θα αντιδρούσα. Άκου, μπορεί να είναι κάπως παρατραβηγμένο, αλλά... Η φωνή του σβήνει.

Ναι; λέει ο Σάιμον.

Σας ανέφερε κανείς από το γραφείο τον Αριθμό Ένα της Οδού Φόλγκεϊτ;

Δε νομίζω. Είναι κάτι που βγήκε τώρα;

Όχι ακριβώς.

Ο μεσίτης δείχνει να αμφιταλαντεύεται για το αν θα συνεχίσει.

Είναι, όμως, διαθέσιμο; Επιμένει ο Σάιμον.

Τεχνικά, ναι, απαντάει ο μεσίτης. Και είναι υπέροχο σπίτι. Πραγματικά υπέροχο. Άλλης κατηγορίας από αυτό. Αλλά ο ιδιοκτήτης... Πολύ ευγενικά θα τον χαρακτηρίζα *ιδιαίτερο*.

Σε ποια περιοχή; ρωτάει ο Σάιμον.

Στο Χάμπστεντ, λέει ο μεσίτης. Δηλαδή πιο κοντά στο Χέντον. Αλλά είναι πολύ ήσυχα.

Εμ; φωνάζει ο Σάιμον.

Επιστρέφω μέσα. Θα μπορούσαμε να του ρίξουμε μια ματιά, λέω. Δεν είμαστε και πολύ μακριά.

Ο μεσίτης γνέφει καταφατικά. Θα περάσω από το γρα-

φείο, λέει, να δω λίγο τις λεπτομέρειες. Έχει περάσει καιρός από την τελευταία φορά που το έδειξα. Δεν είναι σπίτι που ταιριάζει σε πολλούς. Αλλά για σας πιστεύω πως είναι ιδανικό. Με συγχωρείτε, δεν υπονοούσα κάτι.

Τώρα: Τζέιν

Α-υτό είναι το τελευταίο». Η Καμίλα, η μεσίτρια, χτυπάει ρυθμικά τα δάχτυλά της στο τιμόνι του μικρού Smart. «Όπότε, πραγματικά ήρθε η ώρα να αποφασίσουμε».

Αναστενάζω. Το διαμέρισμα που είδαμε μόλις, σ' ένα ρημαγμένο συγκρότημα λίγο πέρα από τη λεωφόρο Γουέστ Εντ, είναι το μοναδικό για τα χρήματα που διαθέτω. Και πάνω που είχα πείσει τον εαυτό μου πως ήταν εντάξει –αγνοώντας την ξεφλουδισμένη ταπετσαρία, τη φαγητίλα από το αποκάτω διαμέρισμα, το στενόχωρο υπνοδωμάτιο και τη μούχλα στο μη αεριζόμενο μπάνιο– άκουσα ένα κουνδούνι να χτυπάει κάπου κοντά, ένα από αυτά τα παλιομοδίτικα κουνδούνια, και το μέρος γέμισε ξαφνικά παιδικές φωνές. Πήγα στο παράθυρο και βρέθηκα να κοιτάζω ένα σχολείο ακριβώς από κάτω. Μπορούσα στην κυριολεξία να δω τη γεμάτη παιδιά αίθουσα και τα χάρτινα κουνελάκια και τις χήνες που ήταν κολλημένα στα παράθυρα. Ένας σουβλερός πόνος διαπέρασε το στομάχι μου.

«Λέω να πάω πάσο σ' αυτό...» καταφέρνω να πω.

«Αλήθεια;» Η Καμίλα φαίνεται να εκπλήσσεται. «Το σχολείο φταίει; Οι προηγούμενοι ενοικιαστές είπαν ότι τους άρεσε ο θόρυβος των παιδιών που έπαιζαν».

«Μάλλον όχι τόσο πολύ ώστε να μείνουν...» Κάνω μεταβολή. «Πάμε;»

Τώρα η Καμίλα μένει σιωπηλή και μας πηγαίνει πίσω στο γραφείο της. Κάποια στιγμή λέει: «Αν δε σ' άρεσε τίποτε απ' όσα είδαμε σήμερα, ίσως πρέπει να ανεβάσεις το ποσό».

«Δυστυχώς, το ποσό δεν αλλάζει με τίποτα», της αποκρίνομαι ανέκφραστα κοιτάζοντας από το παράθυρο.

«Τότε θα πρέπει να είσαι λιγότερο επιλεκτική...» αντιγυρίζει δηκτικά.

«Σχετικά με το τελευταίο. Έχω... προσωπικούς λόγους για τους οποίους δεν μπορώ να μείνω δίπλα σε σχολείο. Όχι αυτήν τη στιγμή».

Βλέπω τα μάτια της να χαμηλώνουν στην κοιλιά μου, ακόμα λίγο πλαδαρή από την εγκυμοσύνη, και να γουρλώνουν καθώς κάνει τον συνειρμό. «Ω...» λέει. Η Καμίλα δεν είναι τόσο στον κόσμο της όσο δείχνει, και είμαι ευγνώμων γι' αυτό. Δεν υπάρχει λόγος να της το κάνω λιανά.

Αντιθέτως, φαίνεται να παίρνει μιαν απόφαση.

«Κοίτα... Υπάρχει ακόμα ένα μέρος. Δεν επιτρέπεται να το δείχνουμε χωρίς την άδεια του ιδιοκτήτη, αλλά καμιά φορά το κάνουμε. Κάποιοι φρικάρουν, αλλά εγώ το βρίσκω υπέροχο».

«Υπέροχο σίτι για τα λεφτά που διαθέτω; Δε φαντάζομαι να πρόκειται για κάποιο πλωτό, ε;»

«Όχι, για όνομα του Θεού... Ακριβώς το αντίθετο. Είναι ένα μοντέρνο κτίριο στο Χέντον. Μια μονοκατοικία – με μόνο ένα υπνοδωμάτιο, αλλά πολύ ευρύχωρο. Ιδιοκτήτης είναι ο αρχιτέκτονας. Στην πραγματικότητα είναι σχετικά διάσημος. Ψωνίζεις ποτέ ρούχα από το Wanderer;»

«Το Wanderer...» Στην προηγούμενη ζωή μου, τότε που είχα λεφτά και κανονική, καλοπληρωμένη δουλειά, πήγαινα καμιά φορά στο κατάστημα Wanderer στην Μποντ Στριτ, έναν τρομακτικά μινιμαλιστικό χώρο όπου ελάχιστα πανά-

κριβα φορέματα ήταν απλωμένα σε μαρμάρινες πλάκες σαν παρθένες έτοιμες για θυσία, ενώ οι πωλήτριες ήταν όλες ντυμένες με μαύρα κιμονό. «Μερικές φορές. Γιατί;»

«Όλα τα καταστήματα τα σχεδιάζει η Εταιρεία Monkford. Τον αποκαλούν τεχνομινιμαλιστή ή κάτι παρόμοιο. Διαθέτουν πολλά κρυφά ηλεκτρονικά συστήματα, μα κατά τα άλλα είναι τελείως γυμνά». Μου ρίχνει ένα βλέμμα. «Θα πρέπει να σε προειδοποιήσω. Κάποιοι βρίσκουν το στιλ του κάπως... αυστηρό».

«Δεν έχω πρόβλημα με αυτό».

«Και...»

«Ναι;» λέω όταν δε συνεχίζει.

«Δεν πρόκειται για απλό ενοικιαστήριο συμβόλαιο...» μου απαντάει διστακτικά.

«Δηλαδή;»

«Νομίζω», λέει, βγάζοντας φλας και περνώντας στην αριστερή λωρίδα, «πως είναι καλύτερο να πάμε πρώτα στο σπίτι, να δούμε αν σ' αρέσει. Τότε θα σου πω και για τα μειονεκτήματα».

Τότε: Έμα

Μάλιστα λοιπόν, το σπίτι είναι καταπληκτικό. Θαυμάσιο, συγκλονιστικό, απίστευτο. Δεν υπάρχουν λόγια να το περιγράψει κανείς.

Ο δρόμος έξω δε σε προετοιμάζει για τίποτε απ' όλα αυτά. Δύο σειρές μεγάλα συνηθισμένα κτίρια, με το βικτωριανό κόκκινο τούβλο και τα μεγάλα παράθυρα που συναντάει κανείς σε όλο το βόρειο Λονδίνο, σκαρφαλωμένα στον λόφο του Κρίκλγουντ σαν αποκόμματα από εφημερίδα, καθένα πανομοιότυπο με το διπλανό του. Μόνο η μπροστινή πόρτα και τα μικρά κόκκινα παράθυρα από πάνω τους διαφέρουν.

Στο τέρμα, στη γωνία, υπάρχει ένας φράχτης. Πέρα από αυτόν μπορώ να δω ένα χαμηλό, μικρό οικοδόμημα, έναν συμπαγή κύβο από ανοιχτόχρωμη πέτρα. Κάποια οριζόντια μακρόστενα τζάμια, τοποθετημένα φαινομενικά τυχαία, είναι η μόνη ένδειξη πως αυτό είναι σπίτι και όχι ένα γιγάντιο προς παλιέ.

Ποπό... λέει ο Σάμιον δύσπιστα. Αυτό είναι;

Αυτό είναι, απαντάει εύθυμα ο μεσίτης. Ο Αριθμός Ένα της Οδού Φόλγκεϊτ.

Μας πηγαίνει από το πλάι, σε μια ζωηρόχρωμη πόρτα στον τοίχο. Δε φαίνεται να υπάρχει κουδούνι – στην πραγματικό-

τητα δε βλέπω ούτε πόμολο ούτε γραμματοκιβώτιο. Ούτε όνομα, τίποτα που να μαρτυρά ότι κάποιος μένει μέσα. Ο μεσίτης σπρώχνει την πόρτα, η οποία ανοίγει εύκολα.

Ποιος μένει εδώ τώρα; ρωτάω.

Αυτήν τη στιγμή κανένας. Παραμερίζει για να περάσουμε.

Και γιατί δεν είναι κλειδωμένο τότε; λέω νευρικά, διστάζοντας να προχωρήσω.

Ο μεσίτης χαμογελάει πονηρά. Ήταν, απαντάει. Έχω ψηφιακό κλειδί στο κινητό μου. Μια εφαρμογή που ελέγχει τα πάντα. Το μόνο που έχω να κάνω είναι να αλλάξω το «Μη κατειλημμένο» σε «Κατειλημμένο». Ύστερα όλα γίνονται αυτόματα – οι αισθητήρες του σπιτιού αναγνωρίζουν τον κωδικό και με αφήνουν να μπω. Αν φοράω ψηφιακό βραχιόλι, δε χρειάζομαι καν το κινητό.

Πλάκα κάνεις, αποκρίνεται ο Σάιμον κοιτάζοντας εντυπωσιασμένος την πόρτα. Μου έρχεται να βάλω τα γέλια με την αντίδρασή του. Για τον Σάιμον, που λατρεύει οτιδήποτε το ηλεκτρονικό, η ιδέα ενός σπιτιού που ελέγχεται από κινητό είναι το καλύτερο δώρο που θα μπορούσαν να του κάνουν.

Περνάω σ' έναν μικρό προθάλαμο ελάχιστα μεγαλύτερο από ντουλάπα. Είναι υπερβολικά μικρός για να στεκόμαστε εκεί αφότου μπαίνει και ο μεσίτης, οπότε, δίχως άδεια, προχωράω πιο μέσα.

Αυτήν τη φορά εγώ είμαι αυτή που εντυπωσιάζεται. Είναι πραγματικά καταπληκτικό. Πελώρια παράθυρα, που βλέπουν σ' έναν μικρό κήπο κι έναν ψηλό πέτρινο φράχτη, λούζουν το εσωτερικό με άπλετο φως. Δεν είναι μεγάλο, αλλά σου δίνει την εντύπωση του ευρύχωρου. Οι τοίχοι και τα πατώματα είναι όλα φτιαγμένα από την ίδια ανοιχτόχρωμη πέτρα. Σκοτίες κατά μήκος της βάσης κάθε τοίχου δίνουν την εντύπωση πως οι τοίχοι αιωρούνται. Και είναι άδειο. Έχει έπιπλα – βλέπω ένα πέτρινο τραπέζι σ' ένα δωμάτιο στη μια πλευρά, κάποιες

εξαιρετικά ντιζαϊνάτες, πανέμορφες καρέκλες, έναν μεγάλο χαμηλό υφασμάτινο καναπέ στο χρώμα της σκούρας κρέμας– αλλά τίποτε άλλο, τίποτα που να πιάνει το μάτι. Ούτε πόρτες ούτε ντουλάπια ούτε πίνακες ούτε κάσες παραθύρων ούτε προίξες ούτε φώτα, ούτε καν –κοιτάζω γύρω μου σαστισμένη– διακόπτες. Και παρόλο που δε δείχνει εγκαταλειμμένο ή ακατοίκητο, δεν υπάρχει η παραμικρή ακαταστασία.

Ποπό... λέω ξανά. Η φωνή μου βγαίνει παράξενα πνιχτή. Συνειδητοποιώ ότι δεν ακούγεται τίποτε από τον δρόμο. Ο αδιάκοπος θόρυβος της κίνησης του Λονδίνου έχει εξαφανιστεί.

Οι περισσότεροι έτσι αντιδρούν, συμφωνεί ο μεσίτης. Συγγνώμη αν γίνομαι σπαστικός, αλλά ο ιδιοκτήτης επιμένει να βγάξουν όλοι τα παπούτσια. Θα μπορούσατε...;

Σκύβει για να λύσει τα κορδόνια των ακριβών παπουτσιών του. Κάνουμε το ίδιο. Και τότε, λες και η απόλυτη γύμνια του σπιτιού τού έχει πάρει τη μιλιά, αρχίζει να τριγυρίζει με τις κάλτσες, προφανώς το ίδιο γοητευμένος με μας, καθώς εξερευνούμε τον χώρο.

Τώρα: Τζέιν

Είναι πανέμορφο!» λέω. Μέσα το σπίτι είναι κομψό και τέλειο σαν γκαλερί τέχνης. «Απλώς πανέμορφο!»
«Δεν είναι;» συμφωνεί η Καμίλα. Σηκώνει το κεφάλι για να κοιτάξει τους γυμνούς τοίχους, κατασκευασμένους από ακριβή πέτρα στο χρώμα της κρέμας, που υψώνονται δεσπόζοντας έως την οροφή. Στον πάνω όροφο ανεβαίνει κανείς από την πιο απίστευτα μινιμαλιστική σκάλα που έχω δει ποτέ μου. Είναι σαν λαξευμένη σε γκρεμό: αιωρούμενα σκαλιά από ακατέργαστη πέτρα, δίχως κουपाστή ή κάτι να κρατηθείς. «Όσο συχνά κι αν έρχομαι εδώ, πάντα μου κόβεται η ανάσα. Την τελευταία φορά έφερα ένα γκρουπ φοιτητών της αρχιτεκτονικής – αυτός είναι κι ένας από τους όρους, θα ήθελα να σου πω: πρέπει να διαθέτεις το σπίτι για επισκέψεις κάθε έξι μήνες. Όλοι, όμως, σέβονται πάρα πολύ τον χώρο. Δεν είναι σαν να έχεις ένα οποιοδήποτε σπίτι και να έρχονται τουρίστες που φτύνουν τσίχλες στο χαλί».

«Ποιος μένει εδώ τώρα;»

«Κανένας. Είναι άδειο σχεδόν έναν χρόνο».

Κοιτάζω στο διπλανό δωμάτιο, αν η λέξη «δωμάτιο» είναι κατάλληλη για έναν ανοιχτό χώρο που δε διαθέτει ούτε πόρτα. Επάνω σ' ένα μακρόστενο πέτρινο τραπέζι υπάρχει ένα

βάζο με τουλίπες, των οποίων τα κατακόκκινα μπουμπούκια έρχονται σε απόλυτη αντίθεση με τη χλωμή πέτρα. «Τότε, πώς βρέθηκαν εδώ τα λουλούδια;» Πάω και αγγίζω το τραπέζι. Έχνος σκόνης. «Και ποιος το διατηρεί τόσο καθαρό;»

«Μία φορά την εβδομάδα έρχεται μια καθαρίστρια από κάποια εταιρεία. Αυτός είναι ακόμα ένας όρος – πρέπει να την κρατήσεις. Φροντίζει και τον κήπο.»

Βαδίζω προς το παράθυρο, που φτάνει έως το πάτωμα. Ούτε η λέξη «κήπος» περιγράφει σωστά αυτό που αντικρίζω. Στην πραγματικότητα πρόκειται για αυλή. Είναι ένας κλειστός χώρος επτά επί δέκα, πλακοστρωμένος με την ίδια πέτρα όπως και το πάτωμα στο οποίο στέκομαι. Ένα μικρό τέλειο παραλληλόγραμμο κομμάτι από κοντοκουρεμένο γρασίδι βρίσκεται κατά μήκος του απέναντι τοίχου. Λουλούδια δεν υπάρχουν. Στην ουσία, αν εξαιρέσουμε το μικροσκοπικό κομμάτι γρασιδιού, δεν υπάρχουν άλλα φυτά και κανενός είδους χρώμα. Το μόνο άλλο χαρακτηριστικό είναι κάποιοι μικροί κύκλοι από γκριζο χαλίκι.

Γυρίζοντας πάλι προς το εσωτερικό, συνειδητοποιώ πως όλος ο χώρος χρειάζεται λίγο χρώμα, λίγη γλυκύτητα. Μερικά χαλιά, ένα ανθρώπινο άγγιγμα, και θα γινόταν πραγματικά πανέμορφος, σαν βγαλμένος από περιοδικό διακόσμησης. Για πρώτη φορά εδώ και αιώνες αισθάνομαι έναν μικρό ενθουσιασμό. Μήπως άλλαξε επιτέλους η τύχη μου;

«Λογικό το βρίσκω», αποκρίνομαι. «Αυτό είναι όλο;»

Η Καμίλα χαμογελάει διστακτικά. «Όταν λέω ένας από τους όρους, εννοώ ένας από τους πιο απλούς. Γνωρίζεις τι σημαίνει περιοριστική συμφωνία;»

Κουνάω το κεφάλι.

«Είναι ένας νομικός όρος που επιβάλλεται επ' αόριστον σε μια ιδιοκτησία, κάτι που δεν ακυρώνεται ακόμα και στην περίπτωση πώλησης του σπιτιού. Συνήθως έχει να κάνει με

κατασκευαστικά δικαιώματα – αν το σπίτι μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως επαγγελματική στέγη, τέτοιου είδους πράγματα. Σ' αυτό το σπίτι οι όροι επιβάλλονται στο ενοικιαστήριο, αλλά επειδή αποτελούν και περιοριστικές συμφωνίες, δεν είναι διαπραγματεύσιμοι και δεν μπορούν ν' αλλάξουν. Είναι ένα άκρως αυστηρό συμβόλαιο».

«Για τι πράγμα ακριβώς μιλάμε;»

«Στην ουσία είναι μια λίστα από *πρέπει* και *δεν πρέπει*. Δηλαδή, κυρίως *δεν πρέπει*. Καμιά αλλαγή κανενός είδους, εκτός κι αν συμφωνηθεί εκ των προτέρων. Καθόλου χαλιά ή μοκέτες. Καθόλου πίνακες. Καθόλου φυτά σε γλάστρες. Καθόλου διακοσμητικά. Καθόλου βιβλία...»

«Καθόλου βιβλία; Αυτό είναι γελοίο!»

«Όχι φυτά στον κήπο, όχι κουρτίνες...»

«Πώς εμποδίζεις το φως χωρίς κουρτίνες;»

«Τα παράθυρα είναι φωτοευαίσθητα. Σκουραίνουν όταν νυχτώνει».

«Άρα, όχι κουρτίνες... Τίποτε άλλο;»

«Ω, ναι», απαντάει η Καμίλα, αγνοώντας το ειρωνικό μου ύφος. «Υπάρχουν περλίτου διακόσιες ρήτρες. Αλλά το μεγαλύτερο πρόβλημα το δημιουργεί η τελευταία».

Τότε: Έμα

Κανένα φωτιστικό εκτός από αυτά που υπάρχουν ήδη, λέει ο μεσίτης. Όχι σκοινιά για άπλωμα ρούχων. Όχι καλάθια αχρήστων. Απαγορεύεται το κάπνισμα. Όχι σουπλά ή πατάκια. Όχι μαξιλαράκια καναπέ, όχι διακοσμητικά...

Αυτό είναι παρανοϊκό, αποκρίνεται ο Σάμιον. Ποιος του δίνει το δικαίωμα;

Τα έπιπλα από το ΙΚΕΑ που αγοράσαμε έκανε εβδομάδες να τα στήσει, γι' αυτό και τα θεωρεί καμάρι του, λες κι έκοψε εκείνος τα δέντρα και τα σκάλισε με το χέρι του.

Σας είπα ότι θα ήταν δύσκολο, συνεχίζει ο μεσίτης σηκώνοντας τους ώμους.

Κοιτάζω το ταβάνι. Μιας και μιλάμε για φώτα, λέω, πώς τα ανάβουμε;

Δεν ανάβετε, απαντάει ο μεσίτης. Έχουν υπερηχητικούς αισθητήρες κίνησης. Καθώς κι έναν ανιχνευτή που ρυθμίζει την ένταση ανάλογα με το πόσο έχει νυχτώσει. Είναι η ίδια τεχνολογία που ανάβει τους προβολείς των αυτοκινήτων τη νύχτα. Ύστερα επιλέγετε τη διάθεση που θέλετε από την εφαρμογή. Εργασία, Ήρεμο, Παιχνιδιάρικο και τα λοιπά. Προσθέτει ακόμα και επιπλέον UV ακτίνες τον χειμώνα για την καταπολέμηση της κατάθλιψης. Ξέρετε, σαν αυτά τα φώτα ΕΣΔ.

Βλέπω πως ο Σάιμον έχει εντυπωσιαστεί τόσο πολύ απ' όλα αυτά, ώστε δεν έχει πλέον πρόβλημα με τις απαγορεύσεις του αρχιτέκτονα.

Η θέρμανση, φυσικά, είναι ενδοδαπέδια, συνεχίζει ο μεσίτης, βλέποντας πόσο συνεπαρμένος είναι. Αλλά αντλεί θερμότητα από μια γεώτρηση ακριβώς κάτω από το σπίτι. Κι όλα τα παράθυρα είναι τρίπλεξ – το σπίτι είναι τόσο αυτόνομο, που στην ουσία επιστρέφει ενέργεια στο κράτος. Δε θα πληρώσετε ποτέ ξανά λογαριασμό ρεύματος ή θέρμανσης.

Είναι σαν να προσφέρουν στον Σάιμον δωρεάν πορνό. Και η ασφάλεια; ρωτάω κοφτά.

Όλα στο ίδιο σύστημα, απαντάει ο μεσίτης. Δε φαίνεται, αλλά υπάρχει συναγερμός ενσωματωμένος στον εξωτερικό τοίχο. Όλα τα δωμάτια διαθέτουν αισθητήρες – ίδιους με αυτούς που ανάβουν τα φώτα. Και είναι έξυπνο σύστημα. Μαθαίνει εσένα και τη ρουτίνα σου, αλλά αν ανιχνεύσει κάποιον άλλο, ζητάει την έγκρισή σου.

Εμ; φωνάζει ο Σάιμον. Πρέπει να δεις την κουζίνα.

Έχει προχωρήσει στον διπλανό χώρο, σ' αυτόν με το πέτρινο τραπέζι. Στην αρχή δεν αντιλαμβάνομαι πώς κατάλαβε ότι αυτή είναι η κουζίνα. Κατά μήκος του ενός τοίχου υπάρχει ένας πέτρινος πάγκος. Στη μιαν άκρη υπάρχει κάτι που μοιάζει με βρύση, ένας λεπτός ανοξείδωτος σωλήνας που ξεπροβάλλει από την πέτρα. Μια ελαφριά εσοχή από κάτω υπονοεί έναν νεροχύτη. Στην άλλη άκρη υπάρχει μια σειρά από τέσσερις μικρές τρύπες. Ο μεσίτης περνάει το χέρι του πάνω από τη μια. Ξαφνικά ξεπετάγεται μια έντονη φλόγα.

Ταράμ τατάμ! λέει. Τα μάτια της κουζίνας. Και στην πραγματικότητα, ο αρχιτέκτονας προτιμά να αποκαλεί την κουζίνα *τραπεζαρία*. Χαμογελάει σαν να θέλει να δείξει πόσο γελοίο το βρίσκει αυτό.

Τώρα που κοιτάζω πιο προσεκτικά, βλέπω ότι κάποια κομ-

μάτια του τοίχου έχουν κάτι μικρές εγκοπές. Πιέζω μια, και η πέτρα ανοίγει – όχι με ένα κλικ, αλλά με έναν ήχο σαν πνοή. Από πίσω υπάρχει ένα πολύ μικρό ντουλάπι.

Θα σας δείξω τον πάνω όροφο, λέει ο μεσίτης.

Η σκάλα αποτελείται από πέτρινες πλάκες κολλημένες στον τοίχο. Προφανώς δεν είναι ασφαλής για παιδιά, προσθέτει και μας οδηγεί πάνω. Προσέχετε πού πατάτε.

Άσε να μαντέψω, λέει ο Σάιμον. Απαγορεύονται και οι κουπαστές και τα πορτάκια ασφαλείας. Σωστά;

Και τα κατοικίδια, απαντάει ο μεσίτης.

Η κρεβατοκάμαρα είναι εξίσου λιτή με το υπόλοιπο σπίτι. Το κρεβάτι είναι χτιστό – μια πλίνθος από ανοιχτόχρωμη πέτρα με ένα λεπτό στρώμα σαν φουτόν – και το μπάνιο δεν είναι ξεχωριστό, απλώς βρίσκεται πίσω από έναν τοίχο ώστε να υπάρχει ιδιωτικότητα. Αλλά ενώ η γύμνια του κάτω ορόφου ήταν έντονη και νοσοκομειακή, εδώ πάνω επικρατεί μια ηρεμία, μια θαλπωρή.

Είναι σαν πολυτελές κελί φυλακής, λέει ο Σάιμον.

Όπως είπα, δεν είναι για τα περισσότερα γούστα, αποκρίνεται ο μεσίτης. Αλλά αν βρεθεί ο κατάλληλος άνθρωπος...

Ο Σάιμον πιέζει τον τοίχο δίπλα στο κρεβάτι, και ανοίγει ένα άλλο κομμάτι. Μέσα υπάρχει μια γκαρνταρόμπα. Μετά βίας χωρούν μια ντουζίνα ρούχα.

Ένας από τους κανόνες είναι να μην υπάρχει ποτέ τίποτα στο πάτωμα, λέει ο μεσίτης. Όλα πρέπει να είναι στη θέση τους.

Ο Σάιμον συνοφρυώνεται. Και πώς μπορεί να το ξέρει αυτό;

Στο συμβόλαιο επιβάλλονται τακτικές επιθεωρήσεις. Επιπλέον, σε περίπτωση μη συμμόρφωσης με τους κανόνες, η καθαρίστρια πρέπει να ενημερώσει την εταιρεία διαχείρισης.

Αποκλείεται, αντιγυρίζει ο Σάιμον. Είναι σαν να πηγαί-

νουμε πάλι σχολείο. Δε θα καθίσω να μου τη λέει κάποιος επειδή δε μάζεψα το βρόμικο μπλουζάκι μου.

Συνειδητοποιώ κάτι. Από τη στιγμή που μπήκα στο σπίτι, δεν είχα καμία ανάμνηση ή κρίση πανικού. Είναι τόσο αποκομμένο από τον έξω κόσμο, τόσο σαν *κουκούλι*, που νιώθω απόλυτη ασφάλεια. Στον νου μου έρχεται μια ατάκα από την αγαπημένη μου ταινία. *Ηρεμία και περηφάνια. Τίποτα κακό δεν μπορεί να σου συμβεί εκεί.*

Φυσικά είναι φανταστικό, συνεχίζει ο Σάιμον. Κι αν δεν ήταν όλοι αυτοί οι κανόνες, πιθανόν να μας ενδιέφερε. Αλλά είμαστε ακατάστατοι άνθρωποι. Η πλευρά του κρεβατιού της Εμ μοιάζει με βομβαρδισμένο πολυκατάστημα.

Λοιπόν, σ' αυτή την περίπτωση... αποκρίνεται ο μεσίτης γνέφοντας καταφατικά.

Μου αρέσει, λέω αυθόρμητα.

Αλήθεια; Ο Σάιμον δείχνει έκπληκτος.

Είναι διαφορετικό, αλλά... βγάζει κάπως νόημα. Έτσι δεν είναι; Αν είχες χτίσει κάτι τέτοιο, κάτι τόσο απίστευτο, καταλαβαίνω γιατί θα ήθελες να ζει κάποιος μέσα σ' αυτό σωστά, έτσι όπως το φαντάστηκες. Διαφορετικά, ποιο θα ήταν το νόημα; Και είναι φανταστικό. Δεν έχω δει ποτέ μου κάτι τέτοιο, ούτε σε περιοδικό. Θα *μπορούσαμε* να γίνουμε τακτικοί. Δε θα μπορούσαμε, αν είναι αυτό το τίμημα ώστε να ζήσουμε σ' ένα τέτοιο σπίτι;

Λοιπόν... τέλεια, λέει ο Σάιμον με μια μικρή επιφύλαξη. Σου αρέσει και σένα; ρωτάω.

Αν αρέσει σε σένα, εγώ το λατρεύω, απαντάει.

Όχι, λέω. Σου αρέσει αλήθεια, όμως; Θα είναι μεγάλη αλλαγή. Δε θέλω να το κάνουμε αν δεν το θέλεις πραγματικά.

Ο μεσίτης μάς παρακολουθεί και διασκεδάζει με την τροπή της συζήτησης. Αλλά έτσι είναι πάντα με μας. Εγώ έχω μια ιδέα, ύστερα ο Σάιμον τη σκέφτεται και τελικά συμφωνεί.

Έχεις δίκιο, Εμ, λέει αργόσυρτα ο Σάμιον. Είναι πολύ καλύτερο απ' ό,τι άλλο μπορούμε να βρούμε. Κι αν αυτό που θέλουμε είναι μια νέα αρχή, ε τότε αυτή είναι σίγουρα μια νέα από το να μετακομίζαμε σ' ένα οποιοδήποτε άλλο δωάρι. Σωστά;

Γυρίζει στον μεσίτη. Πώς προχωράμε λοιπόν;

Α, απαντάει ο μεσίτης. Εδώ αρχίζουν τα δύσκολα.

Παρακαλώ, κάνε μια λίστα με οτιδήποτε θεωρείς βασικό στη ζωή σου.

Το ζητούμενο της αγγελίας φαίνεται παράξενο, ίσως και αδιάκριτο· και για τις δύο γυναίκες που θα απαντήσουν οι συνέπειες θα είναι ολέθριες.

ΕΜΑ

Προσπαθώντας να ξεπεράσει μια τραυματική διάρρηξη, η Έμα μετακομίζει στο διαμέρισμα στον Αριθμό Ένα της Οδού Φόλγκεϊτ, ένα πραγματικό αρχιτεκτονικό μοντέρνο αριστούργημα.

Παρ' όλα αυτά, υπάρχουν κανόνες. Ο αιγυπτιακός αρχιτέκτονας που το σχεδίασε έχει τον απόλυτο έλεγχο: δεν επιτρέπονται βιβλία, διακοσμητικά μαξιλάρια, φωτογραφίες ή οποιοδήποτε προσωπικό αντικείμενο. Ο χώρος έχει στόχο να μεταμορφώσει τον ένοικο – και όντως το κάνει.

ΤΖΕΪΝ

Έπειτα από μια προσωπική τραγωδία, η Τζέιν χρειάζεται μια νέα αρχή. Όταν βρίσκει το διαμέρισμα στον Αριθμό Ένα της Οδού Φόλγκεϊτ, το ερωτεύεται ακαριαία – όπως και τον σαγηνευτικό δημιουργό του. Αφού μετακομίζει, η Τζέιν σύντομα μαθαίνει για τον πρόωρο χαμό της προηγούμενης ενοίκου, μιας κοπέλας παρόμοιας ηλικίας και εμφάνισης με την ίδια. Καθώς προσπαθεί να βρει την αλήθεια, άθελά της ακολουθεί τα ίδια μονοπάτια και βιώνει τις ίδιες εμπειρίες με το προηγούμενο κορίτσι.

Στα χνάρια του παγκόσμιου μπεστ σέλερ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΤΡΕΝΟΥ, ένα συγκλονιστικό ψυχολογικό θρίλερ για τη ζωή δύο γυναικών μέσα από ένα καλειδοσκόπιο διπροσωπίας, εξαπάτησης και θανάτου.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1982-4

9 786180 119824

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΕ: 17982

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ